

Arrest

nr. 175 999 van 7 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 28 september 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. STERCK, die loco advocaat E. VAN GERVEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 september 2016 wordt de verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) gegeven. Er wordt beslist dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

2.3. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.4. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.4.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.4.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.5. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.5.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.5.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.5.2.1. In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt in essentie dat de dienst vreemdelingenzaken haar verblijfsrecht beëindigt heeft terwijl er gelet op haar achtergrond er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de beslissing welke op grond ervan genomen is. Zij meent dat haar situatie niet in acht werd genomen. Het persoonlijk nadeel dat zij ondervindt is niet evenredig aan het onbestaande voordeel in hoofde van de overheid.

Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

2.5.2.2. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad herhaalt dat ook het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.5.2.3. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt blijkt uit de zeer omstandige motivering van de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de gegevens die eigen zijn aan de zaak van de verzoekende partij. Zo wordt in de bestreden beslissing melding gemaakt van de verklaringen van de verzoekende partij en wordt gemotiveerd waarom deze verklaringen niet tot een andersluidende beslissing kunnen leiden. Aangaande de verklaringen inzake haar neef heeft verwerende partij omstandig gesteld dat deze neef inderdaad een eerste keer asiel aanvraag in België in 2014 maar dat bleek dat Frankrijk verantwoordelijk was voor de behandeling van deze asielaanvraag en dat de neef dan ook daadwerkelijk op 12 november 2014 gerepatriëerd werd naar Frankrijk. Op 17 augustus 2016 heeft deze neef opnieuw asiel aangevraagd in België waarbij door de dienst vreemdelingenzaken een terugnameverzoek aan Frankrijk werd gericht op 16 september 2016. In afwachting van de beslissing vermag de neef in België verblijven, maar zoals de verwerende partij terecht opmerkt in de bestreden beslissing beschikt deze niet over een wettelijk verblijfsstatuut alhier. Er wordt verder in de bestreden beslissing vastgesteld dat de neef ten overstaan van verzoekende partij niet kan beschouwd worden als "gezinslid" in de zin van artikel 2 g) van de Dublin III-verordening en dat de loutere aanwezigheid van familieleden op het grondgebied op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1) van voormeld verdrag. Evenmin valt de familieband tussen verzoekende partij en haar neef onder de toepassing van artikel 16(1) van de Dublin III-verordening. Er wordt tevens benadrukt dat er geen band van afhankelijkheid blijkt tussen verzoekende partij en haar neef.

Wat betreft de verklaringen van de verzoekende partij dat zij geen asiel heeft aangevraagd in Spanje en daarom niet terug wil naar Spanje, wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissing op dat het vingerafdrukkenonderzoek duidelijk een EURODAC-resultaat type 1 aantoonde met betrekking tot de registratie van de vingerafdrukken van de verzoekende partij in Spanje waaruit blijkt dat zij wel degelijk aldaar asiel heeft aangevraagd. Bovendien hebben de Spaanse autoriteiten ook uitdrukkelijk ingestemd met de terugname van verzoekende partij om reden van het feit dat zij aldaar asiel heeft aangevraagd.

Verzoekende partij verklaarde verder geen gezondheidsproblemen te hebben zodat niet blijkt dat haar gezondheid een overdracht verhindert.

Voorts wordt nog een omstandige motivering gegeven over de situatie in Spanje aangaande de behandeling van asielzoekers.

Uit lezing van de bestreden beslissing kan de Raad op het eerste zicht geen schending van het redelijkheidsbeginsel noch proportionaliteitsbeginsel ontwaren. Er blijkt hoegenaamd niet dat er geen rekening zou gehouden zijn met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij zoals zij komt te stellen in het verzoekschrift, minstens toont de verzoekende partij niet aan met welke gegevens onterecht geen rekening zou zijn gehouden.

2.5.2.3. Waar verzoekende partij nog in het verzoekschrift stelt: *“Derde middel: moeilijk te herstellen ernstig nadeel”* wijst de Raad erop dat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel een aparte voorwaarde vormt, los van de voorwaarde inzake de middelen en kan aldus niet als “middel” worden beschouwd. Immers moet onder “middel” worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590), dit terwijl verzoekende partij in het onderdeel moeilijk te herstellen ernstig nadeel slechts verwijst naar hetgeen zij heeft uiteengezet in haar middelen en verder betoogt dat indien de beslissing wordt uitgevoerd zij België zal moeten verlaten en zal worden uitgeleverd aan Spanje, zodat uit deze uiteenzetting duidelijk blijkt dat verzoekende partij niet de bedoeling had nog een derde middel te ontwikkelen in haar verzoekschrift maar wel een uiteenzetting wenste te geven omtrent haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Uit de bespreking hoger is gebleken dat er geen ernstig middel voorligt. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Er dient derhalve niet verder ingegaan te worden op hetgeen verder wordt uiteengezet inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER